

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG

HØJESTERETS DOM
afsagt onsdag den 22. januar 2020

Sag 136/2019

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Karoline Normann, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 25. oktober 2018 (SS 1-4648/2018) og af Østre Landsrets 1. afdeling den 21. maj 2019 (S-3169-18).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Vibeke Rønne, Lars Hjortnæs, Oliver Talevski, Jens Kruse Mikkelsen og Anne Louise Bormann.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse i sagens forhold 1, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Anbringender

T har til støtte for frifindelsespåstanden anført navnlig, at landsretten har anvendt besiddelsesbegrebet i straffelovens § 192 a forkert og dermed loven urigtigt, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, jf. § 912, stk. 1, nr. 3.

I de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 112 af 15. januar 2014 er det anført, at besiddelse efter straffelovens § 192 a ikke indebærer et krav om ejerskab, og at den, der f.eks. transporterer en andens våben, f.eks. på sin person eller i en taske, således er omfattet af be-

grebet. Der er imidlertid ikke i forarbejderne til § 192 a anført yderligere om de omstændigheder, der kan kvalificere til besiddelse, herunder om varigheden af den konkrete kontakt eller berøring med våbnene, som kræves. Besiddelsen for den, der ikke ejer våbnet, må alt andet lige skulle have en vis kvalificeret karakter. Besiddelsesbegrebet skal ikke fortolkes udvidende til skade for den tiltalte.

Den omstændighed, at han blev bedt om at lægge en pistol i et kælderrum, hvor der tilsyneladende blev opbevaret et våbenlager, har ikke sat ham i besiddelse af våbenlageret, heller ikke selv om man måtte lægge til grund, at han var klar over, at våbnene befandt sig i kælderrummet, idet det i givet fald må betragtes som straffri medviden og ikke strafbar medvirken. Han har ikke skaffet våbnene. Han har ikke haft råderet over dem, og han har ikke rørt ved dem. Kælderrummet, hvori de blev opbevaret, var ikke hans, og han har i øvrigt alene befundet sig i rummet i ganske få minutter.

Han skal således ikke dømmes for forsøg på besiddelse af våbenlageret (sagens forhold 1), men alene for besiddelse af revolveren (sagens forhold 2), som han har erkendt.

Ifølge forarbejder og praksis vedrørende straffelovens § 192 a vil straffen for forhold 2 være fængsel i 2 år og 3 måneder. Med domstolenes forståelse af straffelovens § 81 a vil det formentlig medføre en straf af fængsel i 4 år og 6 måneder.

Hvis Højesteret finder ham skyldig i både forhold 1 og forhold 2, skal der udmåles en samlet straf for de to forhold, idet forholdene må ses i sammenhæng. Det må således anses som ubestridt, at revolveren i forhold 2 ikke tilhørte ham, men var en del af det våbenlager, som befandt sig i kælderrummet.

Det er i forarbejderne til § 192 a, jf. lovforslag nr. L 494 af 22. maj 2017, forudsat, at der ved besiddelse af ulovlige våbenlagre udmåles væsentligt strengere straffe end de angivne udgangspunkter for strafudmålingen. I retspraksis har straffen for besiddelse af ulovlige våbenlagre på denne baggrund som udgangspunkt befundet sig i niveauet mellem 4 og 6 års fængsel. Forskellen i straf ses generelt at afhænge bl.a. af antallet af våben, typen af våben, hvorvidt der er tale om et offentligt tilgængeligt sted og den domfældtes rolle. I den foreliggende sag skal der tillige tages højde for, at besiddelsen af våbenlageret – bortset fra revolveren i

forhold 2 – alene var et forsøg, idet våbnene ikke befandt sig i kælderrummet på det tidspunkt, hvor han opholdt sig dér. For så vidt angår overtrædelser af andre bestemmelser i straffeloven, f.eks. § 216 eller § 237, er det normalt, at der ved forsøg udmåles en straf på det halve af en fuldbyrdet forbrydelse, uanset om den manglende fuldbyrdelse beror på en for gerningsmanden helt tilfældig og udefrakommende omstændighed.

En samlet straf for forhold 1 og 2 må navnlig under henvisning til, at kun revolveren har været transporteret i det offentlige rum, at besiddelsen af det øvrige våbenlager alene var et kortvarigt forsøg, og ikke mindst hans helt og aldeles underordnede rolle, tage udgangspunkt i en strafposition på fængsel i ikke over 4 år. Ved anvendelsen af straffelovens § 81 a må der tillige tages højde for straffnedsættende forhold, når der skal tages stilling til strafforhøjelse efter bestemmelsen. Herefter skal den samlede straf for begge forhold udmåles til fængsel i ikke over 6 år.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at landsretten har anvendt besiddelsesbegrebet i straffelovens § 192 a korrekt.

Landsretten har lagt til grund, at T indså og forholdt sig psykologisk accepterende til, at der befandt sig en stor mængde våben i kælderrummet, og at han dermed i de tidsrum, hvor han efter sin forklaring var i kælderrummet, forsøgte at besidde de i forhold 1 nævnte våben, våbendele samt ammunition, idet det beroede på en tilfældighed, at disse, uden at han vidste det, var fjernet af politiet. Udgangspunktet for Højesterets bedømmelse af sagen er således, at det er lagt til grund, at T var klar over, at der befandt sig et våbenlager i kælderrummet.

T må ved at indfinde sig i det pågældende kælderrum anses for at have tilsluttet sig besiddelsen af det våbenlager, som – indtil det blev fjernet af politiet – befandt sig dér. Det er ikke en betingelse efter forarbejderne til § 192 a, at gerningsmanden er ejer af de pågældende skydevåben.

Straffen bør, hvis der ses bort fra den forhøjelse, der skal ske efter § 81 a, fastsættes i samme niveau som i Højesterets dom af 13. august 2019 (UfR 2019.3547), hvor den tiltalte blev idømt 6 års fængsel for besiddelse på offentligt tilgængeligt sted af 12 skydevåben, hvoraf to kunne indstilles til fuldautomatisk skudafgivelse. Våbnene var indpakket i plastik, og der var

ingen ammunition hertil. Landsretten havde lagt til grund, at besiddelsen skete med henblik på videreoverdragelse, og at våbnene var beregnet til anvendelse i det organiserede kriminelle miljø.

I den foreliggende sag er der i forhold 1 tale om forsøg på besiddelse af i alt 11 skydevåben med tilhørende ammunition på ikke offentligt tilgængeligt sted, hvoraf i hvert fald to af våbnene må karakteriseres som særdeles farlige våben. Straffen for besiddelse af et enkelt almindeligt skydevåben med tilhørende ammunition på ikke offentligt tilgængeligt sted og straffen for besiddelse af et enkelt almindeligt skydevåben uden tilhørende ammunition på offentligt tilgængeligt sted forudsættes ifølge forarbejderne til § 192 a udmålt i samme niveau til fængsel i 2 år og 3 måneder. For besiddelse af særdeles farlige skydevåben forudsættes straffen under tilsvarende omstændigheder fastsat til fængsel mellem 3 år og 3 år og 6 måneder.

Det forhold, at T i forhold 1 alene er dømt for forsøg, og at det under sagen er lagt til grund, at han havde en underordnet rolle, kan ikke tillægges afgørende betydning i formildende retning. Det må tillægges vægt i skærpende retning, at han er domfældt i to forhold om besiddelse af skydevåben under særligt skærpende omstændigheder.

På baggrund af straffelovens § 81 a skal straffen i den konkrete sag udmåles til fængsel i ikke under 12 år. Det fremgår således af forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 211 af 29. april 2009, at straffen i sager, der er omfattet af strafskærpelsen, forudsættes fordoblet i forhold til den straf, der ellers ville blive fastsat i den konkrete sag, også selv om det vil kunne indebære, at der i nogle tilfælde bliver tale om at udmåle straffe, som er strengere end straffene for forbrydelser, som ellers i almindelighed anses for grovere. Der er ikke i forarbejderne til de senere ændringer af § 81 a, hvor anvendelsesområdet blev udvidet til bl.a. at omfatte § 192 a, taget afstand fra disse bemærkninger. Det er endvidere sådan, bestemmelsen anvendes i praksis.

Retsgrundlag

Straffelovens § 192 a lyder:

”§ 192 a. Med fængsel fra 2 år indtil 8 år straffes den, der overtræder lovgivningen om våben og eksplosivstoffer eller artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 258/2012 af 14. marts 2012 ved under særligt skærpende omstændigheder

at indføre, udføre, transportere, erhverve, overdrage, besidde, bære, anvende, tilvirke, udvikle eller med henblik på udvikling forske i

- 1) skydevåben eller
- 2) andre våben eller eksplosivstoffer, når våbnet eller eksplosivstofferne på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade.

Stk. 2. Den, der i øvrigt overtræder lovgivningen om våben og eksplosivstoffer under særligt skærpende omstændigheder, straffes med fængsel indtil 6 år.

Stk. 3. Ved fastsættelse af straffen for ulovlig besiddelse af skydevåben efter stk. 1, nr. 1, skal det indgå som en skærpende omstændighed, at skydevåbnet besiddes på offentligt tilgængeligt sted. Besiddes der samtidig ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, skal dette indgå som en yderligere skærpende omstændighed ved straffastsættelsen.”

Bestemmelsen blev senest ændret ved lov nr. 494 af 22. maj 2017. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag nr. L 139) hedder det bl.a.:

”2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Skærpelse af straffen for ulovlig våbenbesiddelse mv. under særligt skærpende omstændigheder

...

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at forhøje minimumsstraffen i straffelovens § 192 a, stk. 1, fra 1 års fængsel til 2 års fængsel med henblik på at styrke det strafferetlige værn mod ulovlig våbenbesiddelse mv. under særligt skærpende omstændigheder. Samtidig foreslås strafferammen hævet fra 6 års fængsel til 8 års fængsel med henblik på at sikre, at der fortsat vil være et væsentligt råderum for strafudmålingen i forhold til særligt grove overtrædelser af bestemmelsen.

Det forudsættes i den forbindelse, at straffen for overtrædelse af bestemmelsen forhøjes med omkring 1 års fængsel i forhold til den straf, der hidtil har været fastsat af domstolene ... Der lægges hermed op til at fastholde den øgede graduering i opadgående retning af strafudmålingen, som afspejler lovovertrædelsens grovhed.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og de angivne strafniveauer vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede minimumsstraf på 2 års fængsel kan dog kun fraviges i medfør af den almindelige regel i straffelovens § 83.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet ændringer af den gældende retstilstand.”

Af lovforslagets specielle bemærkninger til ændringen af § 192 a fremgår bl.a.:

”For så vidt angår ulovlig besiddelse mv. af skydevåben, der ikke på grund af sin særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade (f.eks. enkeltskudsvåben, halvautomatiske våben og repetervåben), efter straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, kan der fremover tages udgangspunkt i følgende strafpositioner:

Straffen for besiddelse mv. uden ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på ikke offentligt tilgængeligt sted forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel i mindst 2 år. I gentagelsestilfælde forudsættes straffen som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 2 år og 4 måneder og 2 år og 8 måneder.

Straffen for besiddelse mv. med ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på ikke offentligt tilgængeligt sted forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel i 2 år og 3 måneder. I gentagelsestilfælde forudsættes straffen som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 2 år og 8 måneder og 3 år.

Straffen for besiddelse mv. uden ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på offentligt tilgængeligt sted forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel i 2 år og 3 måneder. I gentagelsestilfælde forudsættes straffen som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 2 år og 8 måneder og 3 år.

Straffen for besiddelse mv. med ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på offentligt tilgængeligt sted forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel i 2 år og 6 måneder. I gentagelsestilfælde forudsættes straffen som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 3 år og 3 år og 6 måneder.

For så vidt angår ulovlig besiddelse mv. af særdeles farlige skydevåben (f.eks. fuldautomatiske skydevåben), efter straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, kan der fremover tages udgangspunkt i følgende strafpositioner:

Straffen for besiddelse mv. uden ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på ikke offentligt tilgængeligt sted, forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 2 år og 8 måneder og 3 år. Det forudsættes endvidere, at der i gentagelsestilfælde sker en betydelig skærpelse af straffen.

Straffen for besiddelse mv. med ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på ikke offentligt tilgængeligt sted, forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 3 år og 3 år og 6 måneder. Det forudsættes endvidere, at der i gentagelsestilfælde sker en betydelig skærpelse af straffen.

Straffen for besiddelse mv. uden ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på offentligt tilgængeligt sted, forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 3 år og 3 år og 6 måneder. Det forudsættes endvidere, at der i gentagelsestilfælde sker en betydelig skærpelse af straffen.

Straffen for besiddelse mv. med ammunition, der kan affyres med skydevåbnet, på offentligt tilgængeligt sted, forudsættes i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsat til ubetinget fængsel mellem 3 år og 6 måneder og 4 år. Det forudsættes endvidere, at der i gentagelsestilfælde sker en betydelig skærpelse af straffen.

...

Har et våben eller eksplosivstof omfattet af straffelovens § 192 a ikke blot været i gerningsmandens besiddelse mv., men også været anvendt enten på offentligt eller ikke offentligt tilgængeligt sted, forudsættes det, at straffen som udgangspunkt fastsættes noget over de strafpositioner, der er angivet ovenfor.

Der vil også i andre tilfælde efter en konkret vurdering være grundlag for, at straffen fastsættes i et højere niveau. Eksempelvis forudsættes det fortsat, at der i sager, hvor der foreligger organiseret ulovlig indførsel af skydevåben, organiseret ulovlig handel med våben og ulovlige våbenlagre, udmåles væsentligt strengere straffe end de angivne udgangspunkter for strafudmålingen.”

Straffelovens § 192 a er tidligere ændret ved bl.a. lov nr. 501 af 12. juni 2009. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 2008-09, tillæg A, lovforslag nr. L 211) fremgår bl.a. om ulovlige våbenlagre:

”3. Udvidet straffelovsbestemmelse om overtrædelse af våbenlovgivningen

...

3.2 Lovforslagets udformning

...

3.2.6. Straffen for organiseret *ulovlig indførsel* af bl.a. skydevåben bør afspejle, at der er tale om meget alvorlig kriminalitet, og det forudsættes, at der i sager, hvor der foreligger indsmugling, fastsættes væsentligt strengere straffe end de oven for angivne udgangspunkter for strafudmålingen i sager om ulovlig besiddelse mv. af skydevåben. Tilsvarende gør sig gældende for organiseret *ulovlig handel med våben*. Det vil sige, at straffen, hvis der er tale om, at der som led i ulovlig indførsel eller ulovlig handel med skydevåben, sker en besiddelse mv. af skydevåben på et offentligt tilgængeligt sted med tilhørende ammunition, vil skulle fastsættes væsentligt over den straf på mindst 1 års fængsel, der forudsættes udmålt i forhold til førstegangstilfælde af besiddelse af skydevåben med tilhørende ammunition omfattet af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 192 a, stk. 1. Hvis der derimod er tale om, at der i de omhandlede tilfælde alene sker en besiddelse mv. af skydevåben på bopælen mv., hvorfra der f.eks. drives han-

del med ulovlige skydevåben, vil der skulle fastsættes en straf, der er væsentligt over den straf på 4-8 måneder, der forudsættes udmålt i forhold til førstegangstilfælde af besiddelse mv. af skydevåben på bopælen mv. omfattet af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 192 a, stk. 2.

Straffen for at have *ulovlige våbenlagre* - det vil sige tilfælde, hvor flere ulovlige våben mv. opbevares det samme sted - forudsættes i lighed med det netop anførte om ulovlig indførsel af og ulovlig handel med våben at afspejle, at der er tale om en meget alvorlig lovovertrædelse. Der forudsættes således også i disse tilfælde fastsat en væsentligt strengere straf efter § 192 a, stk. 1 eller 2, end de oven for angivne udgangspunkter for straffastsættelsen ved ulovlig besiddelse mv. af skydevåben. Ved strafudmålingen kan der i øvrigt bl.a. lægges vægt på våbnenes art (er der tale om almindelige skydevåben eller maskinpistoler mv.) og på antallet af de opbevarede våben.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T er fundet skyldig i forsøg på overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, om besiddelse af skydevåben under særligt skærpende omstændigheder ved at have forsøgt at besidde 7 pistoler, en riffel, to maskinpistoler og en revolver og en betydelig mængde ammunition samt yderligere magasiner til våbnene (sagens forhold 1). Han er endvidere fundet skyldig i at have været i besiddelse af en revolver på offentligt tilgængeligt sted, jf. tillige § 192 a, stk. 3 (sagens forhold 2).

For Højesteret angår sagen, om besiddelseskravet i straffelovens § 192 a er opfyldt, således at T med rette er dømt for at forsøge at besidde de våben, der er omfattet af forhold 1. Sagen angår endvidere strafudmålingen.

Besiddelse af våbnene i kælderrummet (forhold 1)

T har anført, at han skal frifindes i forhold 1, fordi han ikke har udvist en adfærd, der kan karakteriseres som forsøg på i straffelovens § 192 a's forstand at besidde de våben, der befandt sig i kælderrummet (våbenlageret).

Efter straffelovens § 192 a, stk. 1, straffes den, der overtræder bl.a. våbenloven ved under særligt skærpende omstændigheder at ”besidde” skydevåben. Besiddelsesbegrebet er ikke nærmere defineret i bestemmelsen, og forarbejderne til bestemmelsen indeholder heller ikke nogen definition heraf. Det fremgår dog af forarbejderne (Folketingstidende 2013-14, tillæg A, lovforslag nr. L 112), at der ikke kan opstilles et krav om ”ejerskab”, for at man kan sige,

at et skydevåben ”besiddes”, og at f.eks. transport af en andens våben på sin person eller i en taske er omfattet af besiddelsesbegrebet.

Efter straffelovens § 192 a, stk. 1, er det ikke alene besiddelse af skydevåben, der er strafbart. Det er også strafbart at indføre, udføre, transportere, erhverve, overdrage, bære, anvende, udvikle eller med henblik på udvikling forske i skydevåben. I lyset heraf og under hensyn til bestemmelsens formål finder Højesteret, at besiddelsesbegrebet i straffelovens § 192 a, må forstås bredt. Om der foreligger besiddelse, beror herefter på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, herunder af den pågældendes tilknytning til og mulighed for at råde over skydevåbnet.

T har forklaret, at en person, hvis identitet han ikke vil oplyse, overdrog ham nøgler til kælderen og kælderrummet samt den revolver, som er omfattet af forhold 2. Han fik besked på at lægge revolveren i kælderrummet. Han indfandt sig herefter i kælderrummet og anbragte revolveren dér. På dette tidspunkt havde politiet fjernet de våben, som var opbevaret i tasker og poser, og erstattet dem med sten og andre genstande. Byretten og landsretten har lagt til grund, at T, da han var i kælderrummet, ”meget målrettet undersøgte” de tasker og poser, som våbnene havde været i.

Højesteret finder, at T under de anførte omstændigheder kan findes skyldig i forsøg på efter straffelovens § 192 a, stk. 1, at besidde de våben, der havde været i kælderrummet (våbenlageret), forudsat at han havde forsæt hertil.

Landsretten har lagt til grund, at T ”indså og forholdt sig psykologisk accepterende til, at der befandt sig en stor mængde våben i kælderrummet”. Højesteret finder, at landsrettens bedømmelse af hans forsæt må forstås således, at han i hvert fald indså, at det var muligt, at der blev opbevaret en stor mængde våben i kælderrummet, herunder særdeles farlige våben, og at han accepterede denne mulighed for det tilfælde, at det faktisk forholdt sig på denne måde.

Højesteret finder herefter, at det er med rette, at T er dømt for at have forsøgt at besidde våbnene i kælderrummet (våbenlageret) i straffelovens § 192 a’s forstand.

Strafudmålingen

Det er i forarbejderne til § 192 a forudsat, at besiddelse af et skydevåben uden ammunition på offentligt tilgængeligt sted som udgangspunkt skal straffes med fængsel i 2 år og 3 måneder, og at besiddelse af et særdeles farligt våben, herunder en maskinpistol, med ammunition på ikke offentligt tilgængeligt sted som udgangspunkt skal straffes med fængsel mellem 3 år og 3 år og 6 måneder. Det er endvidere forudsat, at der ved besiddelse af et ulovligt våbenlager – det vil sige tilfælde, hvor flere ulovlige våben opbevares samme sted – fastsættes en væsentligt strengere straf end de udgangspunkter, der er angivet for straffen for besiddelse af et enkelt våben.

Højesteret tiltræder, at forhold 1 og 2 må bedømmes samlet, hvor det indgår som en skærpende omstændighed, at revolveren er besiddet på et offentligt tilgængeligt sted.

Højesteret finder, at der ved straffastsættelsen i formildende retning må lægges vægt på, at T som anført af byretten og landsretten alene havde en underordnet rolle som ”stik i rend dreng” for den eller de personer, som ejede de pågældende våben, og at der for så vidt angår våbnene i kælderrummet var tale om (forsøg på) en kortvarig besiddelse på ikke offentligt tilgængeligt sted.

I en situation som den foreliggende, hvor våbnene i kælderrummet uden Ts viden var fjernet af politiet, finder Højesteret, at det ikke kan tillægges betydning ved strafudmålingen, at der alene var tale om forsøg på besiddelse.

Besiddelsen af våbnene har baggrund i en verserende bandekonflikt, og straffen skal derfor fastsættes efter straffelovens § 81 a og kan dermed forhøjes til det dobbelte af den straf, der ellers ville være fastsat.

Da straffen skal forhøjes efter straffelovens § 81 a, finder Højesteret, at der ikke ved fastsættelsen af den straf, der kan fordobles efter § 81 a, tillige skal lægges vægt på, om våbnene skal anvendes i det organiserede kriminelle miljø. Allerede af den grund kan der ikke som anført af anklagemyndigheden tages udgangspunkt i den straf, der blev fastsat ved Højesterets dom af 13. august 2019 (UfR 2019.3547).

På den anførte baggrund finder Højesteret, at straffen som af byretten bestemt skal fastsættes til fængsel i 8 år.

Konklusion

Højesteret stadfæster byrettens dom.

T har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsret og Højesteret.